

LEMA: COINCIDÈNCIES

Avui som 6 d'agost de 2015, fa 5 anys que sóc morta. Com vaig morir? Doncs, un dia van començar els senyals, jo sortia de la dutxa i vaig espantar-me en veure que el vapor de l'aigua calenta formava un número 6 al mirall del lavabo, vaig marxar corrents sense tovallola pensant-me que era un rotllo d'aquells de pel·lícula de por; vaig córrer fins a la meva habitació. Mirant per la finestra, vaig veure com un cotxe atropellava un nen de 6 anys. Sincerament, em vaig espantar molt. Vaig baixar les escales corrents fins que vaig adonar-me que no portava roba, vaig tapar-me com vaig poder, vaig pujar i vaig tornar a la meva habitació, vaig vestir-me tan ràpid com vaig poder i vaig afanyar-me a tornar a baixar les escales del pis, vaig fer-me un espai entre la gent i havia passat el que més por em feia, el nen era mort.

Què havia estat allò? Un missatge de Déu dient-me que havia de salvar el món? No, Déu no és tan mala persona, no, no podia ser. Vaig pensar: serà coincidència. I vaig oblidar-me del 6 que havia aparegut al mirall i vaig anar-me'n al llit cansada per aquell ensurt, però no vaig aconseguir adormir-me ja que em vaig passar la nit pensant.

Com que jo era editora de la secció d'Esports al diari "Avui", a les 8 del matí vaig anar a treballar, i acabant de retocar un article, l'ordinador se'm va penjar, però d'una manera molt estranya, es va tornar la pantalla blava de cop i es va anar omplint del número 8. Vaig espantar-me i vaig apagar l'ordinador, però no es va apagar i vaig ventar-li una cossa però tampoc es va apagar, així que vaig decidir desconnectar-lo. En fer-ho, un cable que hi havia penjant al sostre es va sobrecarregar i es va trencar fent un moviment que va tallar-li el cap a en Marc, un company de feina. Què estava passant? Vaig tancar els ulls i els vaig tornar a obrir esperant que hagués estat

una paranoia meva, però no, vaig adonar-me que alguna cosa passava, que era un senyal, i vaig esperar l'endemà per rebre el següent, que va arribar mentre mirava la televisió amb el meu hàmmster a la mà. Es va posar el canal 3 tot sol, jo vaig tornar a posar el canal 2, sabent que era inútil i, evidentment, es va tornar a canviar. Vaig mirar el terra i vaig adonar-me que el hàmmster m'havia caigut de la mà i s'havia mort. Aquell era el següent senyal. Passant del hàmmster, vaig anar a buscar un paper i un bolígraf per anotar els números dels senyals que havien passat fins aquell moment: el 6, el 8 i el 3; no vaig trobar-hi cap relació, que estrany...

El següent dia feia molta calor i vaig decidir anar a la piscina, tot i sabent que passaria alguna cosa, però no podia quedar-me a casa. A més a més, a casa els senyals haurien continuat igualment, així que vaig agafar el banyador, la tovallola i la bossa i vaig anar-me'n a la piscina municipal. Allà hi vaig rebre el següent senyal: una nena petita, que tenia una tovallola amb el dibuix d'un 9 estava jugant amb el seu germà al costat de la piscina fonda, quan van començar a barallar-se; el nen li va donar una espenta i la nena va caure amb la tovallola a dins de la piscina, jo estava al costat, però vaig quedar-me paralizada sense fer res. Vaig poder veure com la tovallola li envoltava el coll i l'ofegava. Quan vaig reaccionar ja era massa tard: la nena ja era morta, ja s'havia ofegat. I jo vaig continuar la rutina: tornar a casa i afegir el número 9 a la llista. Llavors vaig repassar els números: 6, 8, 3 i 9. potser.. $6+8+3+9$ però jo encara no sabia si faltaven números i vaig decidir anar a dormir i esperar fins l'endemà.

Quan vaig despertar-me em van entrar moltes ganes d'anar a esmorzar a fora, anava caminant pel carrer quan vaig veure un bar que es deia "el 2". Aprofitant que tenia moltes ganes de rebre el següent senyal vaig entrar-hi. Quan era a dins, vaig veure que al carrer hi havia una màquina de diaris i vaig voler anar a buscar-ne

un. Però només de posar un peu a fora, el bar va explotar. Aquells senyals em posaven a prova, sentia que ho havia de resoldre. Vaig córrer fins al meu pis i vaig esperar fins a l'hora de dormir perquè comencés un nou dia.

El següent dia no va haver-hi cap senyal. Ja s'havien acabat? Segurament. Vaig repassar els números: 6, 8, 3, 9 i 2. $6+8+3+9+2$ fan 28. El número no em sonava de res... Llavors hi vaig caure: Una data! 6 del 8, i els altres números l'hora, el minut, i el segon: **6 d'agost a les 3 hores, 9 minuts, i 2 segons**. Se'm va glaçar la sang. Era l'endemà. Allò era el moment precís de la meva mort? No ho sabia, però per si de cas vaig decidir que prendria precaucions. No vaig poder dormir en tota la nit.

L'endemà vaig tancar totes les portes, finestres i qualsevol entrada que hi hagués a la casa, vaig treure tots els objectes perillosos i em vaig quedar immòbil al llit amb un rellotge a la mà. El cor m'anava a 1000 per hora, quan la broca del rellotge va arribar als dos segons vaig tancar els ulls i vaig contenir la respiració...

Estava viva, la broca havia passat dels dos segons i jo encara estava viva. Vaig aixecar-me i vaig obrir totes les finestres i portes, i quan la broca va caure als 20 segons vaig patinar, un quadre em va caure al cap i vaig morir. Per què? Perquè el dia que no va haver-hi cap senyal comptava com un 0.